

РЕШЕНИЕ

№ 1331

гр. София, 25.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12535** по описа за **2019** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма] против решение, постановено на 16.07.2019 г., по НАХД № 8822/2019 г. на СРС, наказателно отделение, 102 състав. Със съдебното решение е потвърдено наказателно постановление № Р-10-479/23.04.2019 г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, с което на ЗД [фирма] на основание чл. 647, ал. 2, във връзка с чл. 644, ал. 2, предложение второ, във връзка с ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането, във връзка с §1, т. 51 от Допълнителните разпоредби на Кодекса за застраховането и чл.648 ал.1 от същия кодекс, е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. за нарушение по чл. 412, ал. 3 от Кодекса за застраховането.

Решението се обжалва като неправилно, постановено в нарушение на закона със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Оспорва се датата на извършване на нарушението, приета в акта за установяване на административно нарушение и издаденото наказателно постановление, както и това, че нарушението е извършено при условията на повторност. Иска се отменя на решението на СРС и да се отмени наказателното постановление. Алтернативно се поддържа искане да се измени наказателното постановление и се преквалифицира

наложената санкция от такава по чл.644 ал.2 от КЗ , в определена на основание чл.644 ал.1 т.1 от КЗ в минимален размер.

Ответникът по касационната жалба, чрез процесуален представител и в писмени бележки изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С решение, постановено на 16.07.2019 г., по НАХД № 8822/2019 г. на СРС, наказателно отделение, 102 състав е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-479/23.04.2019 г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, с което на ЗД [фирма] на основание чл. 647, ал. 2, във връзка с чл. 644, ал. 2, предложение второ, във връзка с ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането, във връзка с §1, т. 51 от Допълнителните разпоредби на Кодекса за застраховането и чл.648 ал.1 от същия кодекс, е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв. за нарушение по чл. 412, ал. 3 от Кодекса за застраховането.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че в изпълнение на заповед № 3-354/20.09.2018г. на зам.председателя на КФН е назначена проверка на ЗД Б. инс писмо изх.№ РГ-10-4-118 от 09.11.2018г. на КФН от ЗД [улица] работни дни представянето на заверени копия от цялата документация по общо 65 бр.застрахователни претенции, избрани на случаен принцип от представена предходна справка за периода 01.01.2018г- 30.06.2018г. за предявени застахователни претенции към дружеството. На 16.11.2018г. от ЗД [фирма] е представен отговор в КФН. След проверка и анализ на представената документация е установено, че на 16.01.2018г. в ЗД [фирма] е била заведена регресна претенция № [ЕГН] от страна на друг застраховател – ЗАД [фирма], съгласно Приложение 2 – Регресни щети на ЗАД [фирма]. След завеждане на претенцията на 16.01.2018г. не са изисквани допълнителни доказателства. По посочената претенция застрахователната сума е изплатена с платежно нареждане от 30.05.2018г., независимо че доклада по претенцията е изготвен още на 25.01.2018г.

Служителите от Комисията за финансов надзор са направили извода, че съгласно чл. 412, ал. 1-3 от Кодекса за застраховането, за ЗД [фирма] е възникнало задължение да се произнесе по претенцията в срок до 30 дни от представянето на всички доказателства, като определи и изплати размера на на своето задължение по предявената претенция, или мотивирано откаже плащането. Считано, от 16.01.2018 г. за застрахователя е възникнало задължение да се произнесе по претенция [ЕГН] по един от алтернативно посочените в 412 ал.3 от Кодекса за застраховането начини, което задължение е следвало да бъде изпълнено в срок до 15.02.2018 г. включително. Прието е за извършено нарушението по чл. 412 ал.3 от Кодекса за застраховането, съставен е АУАН, въз основа на който е било издадено горепосоченото наказателно постановление. При определяне на размера на имуществената санкция било отчетено обстоятелството, че установеното нарушение било повторно по смисъла на §1, т. 51 от

Допълнителните разпоредби на Кодекса за застраховането, тъй като е извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателно постановление № Р-10-383/22.07.2016 г., влязло в сила на 20.04.2017 г., с което на ЗД [фирма] е била наложена имуществена санкция за същото по вид нарушение – по чл.213а ал.3 от КЗ (отм.), доколкото нормите на чл.213а ал.1 от КЗ (отм.) и на чл.412 ал.3 от КЗ се отнасят до едно и също по вид нарушение.. Посоченото влязло в сила решение обосновава приложимостта на разпоредбите за повторност на извършеното нарушение с налагането на по-висок размер имуществена санкция.

От правна страна СРС е приел, че ЗД [фирма] е извършило нарушението по чл. 412, ал. 3 от Кодекса на застраховането.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Спор между страните по фактите не съществува и същите правилно са установени от първоинстанционния съд въз основа на събраните по делото доказателства. От събраните по делото доказателства несъмнено се установява, че застрахователят се е произнесъл по претенцията по един от начините, предвидени в чл. 412 ал.3 от Кодекса за застраховането, но извън предвидения в този текст 30 дневен срок, поради което законосъобразно е прието за извършено нарушението по този текст. Правилни са изводите на първоинстанционния съд, че нарушението е извършено в условията на повторност, като в тази връзка е неоснователно оплакването, съдържащо се в касационната жалба.

Обосноваване и изрично посочване в тази насока е налице на стр. 3 от наказателното постановление, където административно наказващият орган изрично е обосновал налагането на имуществената санкция по чл. 644, ал. 2 от Кодекса за застраховането – с посочването, че при определяне на имуществената санкция е необходимо да бъде отчетено, че установените с АУАН нарушения са повторни по смисъла на §1, т. 51 от Допълнителните разпоредби на Кодекса за застраховането, тъй като са извършени в едногодишен срок от влизането в сила на наказателно постановление № Р-10-383/22.07.2016 г. (влязло в сила на 20.04.2017 г.), с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция за същото по вид нарушение. Това е обстоятелството, което е обусловило налагането на имуществената санкция по реда на чл. 644, ал. 2 от Кодекса за застраховането. Административно наказващият орган е мотивирал също така и определянето на имуществената санкция в посочения размер от 2500 лв. (близък до минимума), съобразен с периода на забавата в изплащането на обезщетението от около 3 месеца и 15 дни.

Неоснователно е и оплакването, съдържащо се в жалбата за неправилно определяне на датата на извършване на нарушението, както и за маловажност на същото, по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Доколкото нормата на чл.412 ал.3 от КЗ предвижда 30-дневен срок за действия на застрахователя по т.1 и т.2 от същата норма, то датата на извършване на нарушението е определена правилно, като деня, следващ изтичането на този срок.

Касационната инстанция, с оглед формалния характер на нарушението и степента на засягане на обществените отношения, напълно споделя изводът на Софийския районен съд за неприложимост на нормата на чл. 28 от ЗАНН, поради което и не намира за необходимо да преповтаря изложените от него доводи в тази насока.

По изложените съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в

съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Като съобрази направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение, постановено на 16.07.2019 г., по НАХД № 8822/2019 г. на СРС, наказателно отделение, 102 състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] да заплати на Комисията за финансов надзор съдебни разноси по делото в размер на 80 /осемдесет/лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.